

Κυριακή της Συγχωρήσεως

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Η περίοδος της Αγίας και Μεγάλης Σαρακοστής είναι γεμάτη από χάρη γιατί η Εκκλησία του Θεού, σε όλη τη γη, κάνει ένα μεγάλο αγώνα για πνευματική ανανέωση. Πρέπει να ευχαριστήσουμε τον Θεό που και μείς, ως ταπεινά μέλη της μεγάλης Εκκλησίας του Χριστού, μπαίνουμε μέσα σ' αυτήν την κοινωνία της χάριτος πού βασιλεύει μέσα στην Εκκλησία Του. Μόνο με τη χάρη του Θεού είναι δυνατό να επιτελέσουμε το έργο της ανακαινίσεως μας, της αναγεννήσεως μας

της πνευματικής. «Χωρίς εμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν»(1), λέει ο Κύριος. Χρειαζόμαστε τη χάρη του Θεού, με την όποια είναι γεμάτη αυτή η περίοδος, για να βρούμε την καρδιά μας, για να ζήσει πάλι η καρδιά μας, και να αισθανθεί τη μεγάλη αγάπη του Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού. Η προσέγγιση μας στον Χριστό και η ανανέωση της ζωής μας με την αίσθηση της Παρουσίας Του μέσα στην καρδιά μας, είναι για μας το Πάσχα το αιώνιο.

Για όλα τα μεγάλα που θέλει να κάνει μαζί μας ο Κύριος, για όλη την τιμή που μας κάνει να θέλει να μας θεωρεί Γιους Του, βάζει έναν ορό στη ζωή μας. Αυτόν τον ορό τον επαναλαμβάνουμε κάθε μέρα όταν λέμε την Κυριακή Προσευχή, το Πάτερ ημών: «και άφες ημίν τα οφειλήματα ημών, ως και ημείς αφίεμεν τοις οφειλέταις ημών». Για να συγχωρέσει ο Θεός τις αμαρτίες μας, να μας δώσει τη χάρη Του, ώστε να βρούμε τη βαθιά καρδιά μας και να εργαστούμε τη σωτηρία μας, μας βάζει μόνο ένα όρο. Σαν να είμαστε ίσοι λέει: «αν εσείς συγχωρήσετε τους ανθρώπους θα συγχωρήσω και εγώ εσάς». Τι μεγάλη τιμή μας κάνει ο Θεός! Διότι Αυτός είναι ο αιώνιος Θεός, ο Παντοκράτωρ, ο Δημιουργός μας και Σωτήρας μας, ενώ εμείς είμαστε ταπεινά και πεπτωκότα πλάσματα, ξεπεσμένοι άνθρωποι.

Για ν' ανοίξει η καρδιά μας στη χάρη του Θεού πρέπει να συγχωρήσουμε τους συνανθρώπους μας. Να μην υπάρχει στην καρδιά μας ψυχρότητα για κανένα άνθρωπο. Οποσδήποτε όταν φταίξουμε σε κάποιον πρέπει να ζητήσουμε συγχώρεση. Αυτό το κάνουν και οι άνθρωποι έξω από την Εκκλησία. Άλλα από μας που θέλουμε να είμαστε μέλη του Σώματος του Χριστού, παιδιά του Θεού μέσα στην Εκκλησία, ζητάει κάτι παραπάνω. Όταν, λέει ο Κύριος, ερχόμαστε μπροστά στο θυσιαστήριο Του. στο ναό Του, για να προσφέρουμε δώρα στον Θεό, πρέπει να είμαστε συμφιλιωμένοι με όλους. Και αν κάποιος έχει κάτι εναντίον μας, δηλαδή αν κάποιος έχει μια εχθρότητα και μια ψυχρότητα, πριν να προσφέρουμε το δώρο μας πρέπει να προσπαθήσουμε τουλάχιστον να συμφιλιωθούμε μαζί του. Ακόμα και όταν κάποιος, για κάποιο λόγο που δεν καταλαβαίνουμε, έχει μια ψυχρότητα απέναντι μας, ένα παράπονο, πρέπει να προσπαθήσουμε να βρούμε τρόπους να τον αναπαύσουμε. Κάνοντας αυτό ίσως συγκινήσουμε τον αδελφό μας. Θα μαλακώσει και εκείνου η καρδιά, θ' ανοίξει για τη χάρη του Θεού και θ' αρχίσει και η δική του πνευματική αναγέννηση. Τότε γίνεται αυτό που θέλει ο Θεός από εμάς. Να γίνουμε συνεργοί Του σ' αυτό το μεγαλειώδες έργο της σωτηρίας όλων των ανθρώπων. Γι' αυτό μας έδωσε εντολές, όπως για παράδειγμα: «αν κάποιος σε αγγαρέψει ένα μίλι, πήγαινε δύο μίλια μαζί του», και «αν κάποιος σου ζητήσει τον χιτώνα δώστου και το ιμάτιο»(2). Αν κάνουμε έτσι, οι άλλοι οποσδήποτε θα συγκινηθούν και, όταν ακούσουν ότι ανήκουμε στον Χριστό, ότι είμαστε δούλοι του Χριστού (δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι είμαστε δικοί Του, μέλη της Σαρκός Του), θα ζητήσουν και αυτοί να γνωρίσουν έναν τόσο αγαθό και φιλόανθρωπο Θεό πού μέσα στους δούλους Του

δείχνει τέτοια αρετή, τέτοια ανιδιοτελή αγάπη.

Πρέπει να έχουμε τη συνείδηση μας συμφιλιωμένη με όλους τους ανθρώπους όταν ερχόμαστε στον Θεό να προσφέρουμε τα δώρα μας. Όταν ερχόμαστε να επιτελέσουμε τον αγώνα της ανακαινίσεως μας, της αναγεννήσεως μας, της ανανεώσεως μας της πνευματικής. Είμαστε όλοι μέλη του Σώματος του Χριστού. Δεν μπορούμε να ζούμε όπως θέλουμε. Χωρίς να το καταλαβαίνουμε πολλές φορές αμαρτάνουμε και επιβαρύνουμε όλα τα άλλα μέλη του ίδιου Σώματος. Όταν πάσχει ένα μέλος, λέει ο απόστολος, συμπάσχουν όλα τα άλλα μέλη. Και όταν ένα μέλος έχει υγεία, έχει ευρωστία πνευματική, μεταδίδει αυτή τη δύναμη και στα υπόλοιπα μέλη του Σώματος του Χριστού. Ο απόστολος Παύλος λέει, όταν ερχόμαστε στην Εκκλησία για να απαρτίσουμε και να φανερώσουμε αυτό το θαυμαστό Σώμα του Οποίου κεφαλή είναι ο ίδιος ο Χριστός, πρέπει ο καθένας από μας να φέρει ότι καλύτερο έχει. Ό,τι καλύτερο δώρο έχει να το προσφέρει στον Θεό και στην υπηρεσία των αδελφών του. Ο καθένας πού έρχεται στην Λειτουργία, στην εκκλησία, πρέπει να έρχεται με την καρδιά του γεμάτη από αγαθές διαθέσεις, από ζωντανή πίστη, όπως την πίστη που είχε ο Αβραάμ. Να έρχεται γεμάτος με ταπείνωση, με διαθέσεις πνευματικές, γεμάτος από αγάπη για τον Θεό και για όλους τους ανθρώπους. Ό,τι καλύτερη διάθεση και αίσθημα υπάρχει μέσα στην ανθρώπινη ζωή, πρέπει να το φέρει μέσα στην καρδιά του και, να το συνεισφέρει σ' αυτήν την αγία σύναξη της Λειτουργίας. Όταν ερχόμαστε όλοι με τέτοιες καλές και αγαθές διαθέσεις, με γεμάτη την καρδιά μας από προσευχή, από πίστη, από μετάνοια, τότε θα δημιουργηθεί αυτό που λέει ο απόστολος, ένας παροξυσμός αγάπης για έργα αγαθά. Δηλαδή θα βλέπουμε ο ένας τον άλλο και θα παροξύνουμε, θα προτρέπουμε ο ένας τον άλλο μέσα σ' ένα πνεύμα αγάπης για έργα πού θα συμβάλλουν για τη σωτηρία μας. Αύτη ήτανε η αποστολική εκκλησία πού περιγράφει ο απόστολος.

Όταν σκεφτούμε αυτό βλέπουμε πόσο πταίστες είμαστε. Πόσες φορές ερχόμαστε στην εκκλησία γεμάτοι από κακές σκέψεις, γεμάτοι από βάρος στην ψυχή μας για τυχόν πράξεις μας πού δεν αρμόζουν στα μέλη του Χριστού. Πόσες φορές ερχόμαστε με το πνεύμα της ακηδίας και αυτό είναι ένα βάρος πού φέρουμε μέσα μας. Ερχόμαστε και αντί να φέρουμε δώρα στον Θεό, φέρουμε σ' αυτήν την αγία σύναξη τα βάρη των δικών μας πλημμελημάτων και επιβαρύνουμε όλο το Σώμα της Εκκλησίας. Πόσο γινόμαστε πταίστες ο ένας απέναντι όλων! Πταίουμε και αδικούμε τον Θεό, πταίουμε και αδικούμε και όλη την συναγωγή μας, όλη τη σύναξη, όλο το Σώμα του Χριστού.

Τώρα πού βρισκόμαστε στα πρόθυρα της Μεγάλης Σαρακοστής είναι ευκαιρία να ζητήσουμε συγχώρεση ο ένας από τον άλλο και όλοι μαζί να ζητήσουμε συγχώρεση

από τον Θεό, για όλα πού έχουμε πταίσει, είτε πού γνωρίζουμε, είτε πού δεν γνωρίζουμε. Είτε πού έχουμε φταίξει ο ένας στον άλλο, είτε πού έχουμε φταίξει γενικά απέναντι σ' αυτό το θαυμαστό και άγιο και μεγαλειώδες Σώμα του Χριστού, την Εκκλησία. Διότι δεν προσέξαμε την παράσταση μας ενώπιον του Θεού μέσα στην Λειτουργία.

Η προετοιμασία θα μας βοηθήσει πρακτικά. Όταν έχουμε σκοπό να παρασταθούμε ενώπιον του Κυρίου την Κυριακή, από το Σαββάτο πρέπει αυτό να μας κατέχει. Ν' αρχίσουμε τις προσευχές μας, ν' αρχίσουμε να σκεφτόμαστε με ποιο καλύτερο τρόπο θα παρασταθούμε ενώπιον του Κυρίου, ώστε να ανανεώσει τη ζωή μας και να φύγουμε με χαρά, μεθυσμένοι από την αγία παρηγοριά του Θεού. Πολλές φορές είμαστε γεμάτοι από κοσμικές μέριμνες μέχρι τα μεσάνυχτα, ή και πέρα, του Σαββάτου, ή παρακολουθούμε θεάματα κοσμικά και γεμίζει ο νους και η καρδιά μας με ένα σωρό εντυπώσεις, με ένα σωρό διαθέσεις αρνητικές και την επόμενη ερχόμαστε μ' αυτό το πνεύμα της ακηδίας στον ναό του Θεού και επιβαρύνουμε όλους τους αδελφούς μας με αυτό πού φέρουμε στην καρδιά μας. Αντί να έρθουμε με τις καλύτερες πνευματικές διαθέσεις και να υπηρετήσουμε και την δική μας σωτηρία και να βοηθήσουμε και τους αδελφούς μας. Βλέπετε πώς μπορούμε να φταίμε μπροστά στον Θεό και μπροστά σ' αυτό το άγιο Σώμα, πού είμαστε όλοι, του Χριστού; Όταν η παράσταση μας δεν προσφέρει στον Θεό ό,τι καλύτερο μπορούμε να έχουμε μέσα στην καρδιά μας.

Γι' αυτούς τους λόγους και ίσως και για πολλούς άλλους, πρέπει με μεγάλη ταπείνωση και με μεγάλο φόβο να ζητήσουμε συγχώρεση από τον Θεό, διότι Τον αδικούμε. Έπρεπε να είμαστε καλύτεροι απέναντι Του. Έπρεπε να Του προσφέρουμε ο,τι υπάρχει αγιότερο, σεμνότερο, δικαιότερο, ο,τι υπάρχει καλύτερο, όταν ερχόμαστε να παρασταθούμε ενώπιον Του. Να ζητήσουμε συγχώρεση επίσης από τους αδελφούς μας, διότι τους επιβαρύνουμε με τα δικά μας πλημμελήματα, με τα δικά μας πταίσματα. Αντί να τους μεταδίδουμε χαρά, ζωή και ειρήνη, τους μεταδίδουμε το βαρύ πνεύμα της ακηδίας πού έχουμε μέσα μας, της ραθυμίας της πνευματικής. Έπρεπε η κάθε επαφή μας να είναι ένα άνοιγμα ζωής και από εμάς και από αυτούς, ώστε ο Θεός να το βλέπει αυτό, να ευαρεστείται και να ευλογεί όλη τη συναγωγή Του, να την επισκιάζει με το Πνεύμα Του το Άγιο. Να μην αφήνει κανένα από τους αδελφούς μας πού είναι παρόντες, πού επιτελούν αυτήν την παράσταση, να φύγει από τον ναό του Θεού χωρίς την άφθαρτη παρηγοριά του Πνεύματος Του. Αυτός είναι ο σκοπός της παραστάσεως μας ενώπιον του Θεού.

Τώρα που τη Μεγάλη Σαρακοστή σκοπεύουμε να κάνουμε μια παράσταση ενώπιον του Θεού με την μετάνοια μας, με τις προσευχές μας, με όλη την ένταση της ζωής πού έχει αυτή η περίοδος, ας παρακαλούμε τον Θεό να συγχωρέσει όλες τις

αμαρτίες πού κάναμε απέναντι Του και απέναντι στους αδελφούς μας και να μας δώσει αυτήν την περίοδο ό,τι καλύτερο μπορούμε να έχουμε, για να δικαιώσουμε τον ερχομό μας σ' αυτήν την ζωή και να αισθανθούμε εκείνη την θαυμαστή και άμωμη αγάπη του Χριστού να ζωοποιεί την καρδιά μας. Αυτό θα είναι για μας το Πάσχα του Χριστού, το Πάσχα το αιώνιο.

Αρχίζουμε τη Μεγάλη Σαρακοστή και να θυμώμαστε ότι ο Θεός μας κάνει μια μεγάλη τιμή, μας δίνει μια μεγάλη ευκαιρία ν' ανανεώσουμε την ζωή μας, να κάνουμε την παράσταση μας απέναντι Του και να γεμίσει Αυτός την καρδιά μας με την άφθαρτη παρηγοριά του Πνεύματος Του και την θεία και άμωμη αγάπη Του. Αύτη είναι η μόνη πού μπορεί να ζωοποιήσει και να αναστήσει τις ψυχές μας. Αμήν.

1. Ιωάν. 15,5.

2. Βλ. Ματθ. 5,40-41.

Πηγή: «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΗΡΥΞ» (Περιοδικό της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Θυατείρων και Μεγάλης Βρετανίας), αρ. τεύχους 256-257, Ιανουάριος - Φεβρουάριος 2010.